

/I.Dalis. Nereikia nieko smerkti, paprasčiausiai, pasaulį reikia matyti tokį, koks jis yra iš tiesų/

Pagrindinė ir vienintelė pasaulinės ekonomikos krizės griūtis priežastis yra pagrindinės pasaulio valiutos- JAV dolerio perprodukcija. Nuo 1971 metų, kai buvo atšauktas dolerio susiejimas su aukso turiniu, turimu JAV, dolerius ėmė spausdinti neribotais kiekiais. Perkamoji dolerio galia buvo susieta ne tik su JAV BVP (kaip tai vyksta kiekvienoje normalioje šalyje), bet ir su visų pasaulio šalių BVP.

Viskas gal būtų ir neblogai, bet tos valstybės, kurių ekonomikos ėmė užtikrinti dolerio stiprumą, niekada nekontroliavo ir nekontroliuoja dolerio emisijos mastų. Šitos kontrolės realiai neturi ir JAV vyriausybė. Tokią teisę turi tik JAV FRS.

Federalinė JAV rezervų sistema (kitais žodžiais Centrinis JAV bankas)- privati organizacija, priklausanti 20-iai privačių JAV bankų. Tai jų pagrindinis verslas- spausdinti pasaulio pinigus. Kad to pasiektų, dabartiniai FRS savininkai paaukojo daug laiko- dešimtmečius, o tiksliau, šimtmečius, ir daug pastangų- čia ir 1-asis ir 2-asis Pasauliniai karai, ir Bretonės-Vudo 1944 metų susitarimai ir t.t., ir, žinoma, pats FRS sukūrimas 1907 metais. Tokiu būdu grupelė privačių asmenų galutinai gavo teisę leisti į apyvartą dolerius, nuspręsti jų spausdinimo apimtį, laiką ir t.t. Nuo 1971 iki 2008 metų dolerių masės apimtys pasaulyje išaugo dešimtis kartų, daug kartų viršydamos pasaulyje realiai turimų prekių kieki.

Tokia padėtis buvo pirmiausia išimtinai naudinga FRS savininkams kaip privačiai organizacijai, antra- pačioms JAV kaip valstybei. FRS savininkų naudą mes aptarsime kiek vėliau, o JAV nauda- tai galimybė nuo pat 1944 metų, o ypač nuo 1971 metų, t.y. 37 paskutiniuosius metus gyventi ne pagal pajamas, o viso likusio pasaulio sąskaita.

JAV BVP sudaro 20 procentų nuo viso pasaulinio BVP. Tiesa, šitas skaičius nėra visiškai teisingas, nes į BVP sampratą JAV įtraukia eilę kitų rodiklių, pavyzdžiui, kai kurių paslaugų rūšių kainą, ko nedaro kitos valstybės. Jeigu perskaičiuotume pagal bendrąsias taisykles, tai nuo 20 procentų šitas rodiklis sumažėtų iki 15. Na bet tiek jau to, tegu bus 20. O suvartoja JAV 40 procentų nuo kasmet pagaminamo pasaulyje. Klausimas mokantiems galvoti: jei kažkas pagamina 20 procentų (arba 15), o suvartoja 40 procentų, tai už tai turi kažkas mokėti?

Ir tikrai moka, ir tas kažkas- tai visas likęs pasaulis, kuris atiduoda Amerikai savo prekes mainais už beverčius popierėlius. Tada vyksta milžiniškas pasaulinių turtų perdalinimas JAV naudai. Beje, kuo ilgiau stebi tai, kas vyksta pasaulyje, tuo tvirčiau įsitikini, kad šiame pasaulyje nieko nauja nėra. Viskas arba jau buvo istorijoje, arba aprašyta pasakose. Pavyzdžiui, realių aktyvų keitimas į fantus analogiškas tam, kaip už karolius ir kitokius niekučius, kainuojančius 24 dolerius, iš indėnų buvo nupirktas Manhetenas. O mokėjimas gyventi kitų sąskaita ir dar tuo pat metu būti pačiu stipriausiu, aprašytas pasakoje apie Filipuką, kuris maitinosi kitų, silpnusių už save, augalų sultimis.

Ne mano užduotis smerkti FRS, Jungtines Amerikos Valstijas kaip valstybę ar dar ką nors. Nereikia nieko smerkti, paprasčiausiai, pasaulį reikia matyti tokį, koks jis yra iš tiesų. Teisingas pasaulio vaizdas leis suprasti, kas gi iš tikro vyksta, kas įvyks, ir ką daryti, kad Krizė Jūsų visiškai nepaliestų, arba paliestų kaip galima mažiau.

Kyla klausimas: kam gi reikėjo FRS dolerių prisigaminti daugiau, negu būtina normaliam pasaulinės ekonomikos funkcionavimui? Tikrai, jeigu visos šalys, kurios laisvanoriškai „įtaisė“ savo ekonomikas į perkamosios dolerio galios užtikrinimą ir palaikymą būtų turėjusios teisę

kontroliuoti dolerio emisiją, tai nieko bloga su pasaulio ekonomika ir nebūtų atsitikę. Reali dolerių masė būtų atitikusi realias aktyvų apimtis, kurios būtų padengtos doleriais.

Bet čia ir esmė, kad jeigu tu privatus asmuo ir turi teisę spausdinti dolerius, kuriais aprūpinama visa pasaulio ekonomika, tai, žinoma jei tu ne šventasis, o FRS bankininkai ne šventieji, tu tiesiog privalai pradėti dolerių perprodukciją, nes tai tau suteikia fantastiškas galimybes. Būtent tam ir buvo sukurtas FRS, būtent tam ir buvo daroma viskas, kad doleris taptų pasauline valiuta. Tavo dolerio perprodukcija, tai tavo ir tik tavo prekė. Be to, pati geriausia prekė pasaulyje. Pelningumu ji viršija visus kitus pinigų uždirbimo būdus. Narkotikai, prostitucija, prekyba ginklais- tai tik netikšų žaidimai, palyginus su galimybe spausdinti dolerį.

Šią galimybę FRS gavo, tiksliau, ne gavo, o teisėtai užsidirbo. Tai teisei užsidirbti buvo išnaudota milžiniškas intelekto kiekis (puikiausių smegenų), milžiniškas kiekis pastangų, pinigų ir metų metai įtempto darbo, dėl to buvo organizuota keletas krizių ir pora pasaulinių karų.

Keliaujam toliau.

II.Dalis. Mus gali apgauti tiek, kiek mes patys norėsime apsigauti

Dolerio perprodukcija reikalinga tam, kad praturtėtum (o kam gi ji daugiau reikalinga?). Už šituos praktiškai virtualius pinigus galima supirkti visiškai ne virtualią, o netgi labai realią likvidinę nuosavybę (kompanijas, gamyklas, auksą, kitus aktyvus). Dalį pinigų reikia išleisti JAV galiai palaikyti. FRS savininkai- tai smegenys. Bet smegenys, kad ir turinčios pinigų, praktiškai bejėgės prieš grubią jėgą. Todėl smegenims reikalingas labai stiprus, ne paprastai stiprus, o pats stipriausias pasaulyje, kūnas. Toks kūnas ir yra JAV. Būtent dėl to buvo negailima pinigų tam, kad šitas kūnas turėtų pačią stipriausią pasaulyje armiją, pačią sočiausią pasaulyje liaudį. Todėl visada buvo apmokamos papildomos, JAV ekonomikos neuždirbtos, JAV liaudies suvartotos prekių apimtys. Beje, daug lėšų buvo išieškvojama „patrauklių“ kreditų užtikrinimui- vartojimo, tame tarpe gyvenamajam būstui įsigyti. T.y. tu dar nieko neuždirbai, o tau jau davė namą, mašiną ir t.t. Tiesa, įsipareigojus 30 metų dirbti, kad gražintum kreditą. Visa tai apmokėti (išdavinėti milžiniškas kreditų apimtis) galima buvo tik dolerio emisijos sąskaita. Be to, jie, (FRS savininkai) puikiai žinojo, kad vartotojams visų pinigų gražinti nereikės, nes ateis „kontroliuojamos griūties“ etapas ir viskas pasikeis, tame tarpe subyrės ir doleris.

Bet tai įvyks paskui, o kol kas: 1970-ieji, 1980-ieji, 1990-ieji metai- viskas puiku, iki kontroliuojamos griūties dar yra laiko. Beje, dažnai girdžiu, kaip daugelis džiūgauja:- Valio, doleris kris, JAV ekonomika žlugs, o tai bus ir JAV žlugimas. Reikia viena suprasti- smegenims giliai nuspjauti ant kūno. Smegenys sukūrė sau kūną, bet jos nesusietos su juo kardinaliai, jos gali sau sukurti dar keletą kūnų. Smegenys niekad nepraloš, jei vieną iš kūnų tektų numarinti ar susilpninti. Taip, tik dalis smegenų yra JAV, likusios dalys – Anglijoje, Prancūzijoje, Italijoje ir t.t.

Beje, dabar smegenys, vienam kūnui pakeisti, kuria dar ir kitus kūnus- daugiapoliarį pasaulį. Vienu iš naujų kūnų bus Rusija. Labai galimas variantas, kad šis naujas kūnas gyvuos kaip Rusijos, Baltarusijos, Ukrainos ir, gali būti, Kazachstano, sąjunga. Tai, kad Rusija bus sustiprinta ir sutvirtinta, tai tikrai, nes kiekvienam naujam pasaulio poliui (kūnui) smegenys

kelia tam tikrus objektyvius reikalavimus- gyventojų skaičiaus, teritorijos, ekonomikos galios, karinės galios srityse. Artėjančiame Rusijos stiprinime nėra jokio pačios Rusijos nuopelno, bet tai jau atskira tema.

Grižkime prie FRS.

Kad nepadengta prekėmis dolerių emisijos dalis neslėgtų prekių rinkos ir neišprovokuotų dolerio nuvertėjimo, kas tikrai gali atsitikti, jei apyvartoje dolerių bus žymiai daugiau negu prekių aktyvų pasaulyje, genialieji FRS savininkų protai sugalvojo puikius savo efektyvumu žymaus dolerių kiekio surišimo, užšaldymo virtualioje prekėje būdus.

Pirmiausia tam buvo panaudota fondų rinka. Iš paprastos, normalios, ji buvo paversta į žymia dalimi virtualią. Tikrai, įmonių akcijos kainuoja pinigais. Bet pagrindinė, beveik vienintelė investicinė akcijų vertė normalioje rinkoje nustatoma įmonės pelningumu, t.y. galimybe gauti pajamas įmonės pelno dalies pavidalu, paskirstomu tarp akcininkų. Akcijų vertė tuo didesnė, kuo didesnis kasmetinis pelnas nuo įdėto kapitalo. Taip yra normalioje fondų rinkoje.

Virtualioje fondų rinkoje reikalai klostysis kitaip. Jums paaiškins, kad pelnas čia turi tik trečiarūšę reikšmę. Tie 2, 3, 4 ar 5 procentai pelno, kurį uždirba korporacijos ir kurio 10, 20 ar 50 procentų paskirsto akcininkams, didelės reikšmės neturi. Svarbiausia- kapitalizavimo augimas, ir atitinkamai, akcijų vertės augimas. Svarbiausia, kad augtų Jūsų akcijų paketo vertė. Čia slypi pagrindinės investuotojo pajamos. Iš tikrųjų, čia pagrindinis kabliukas žiopliams. Ir nereikia nervintis, kad tais žiopliais buvo paversti labai protingi ir stiprūs žmonės. Mus gali apgauti tiek, kiek mes patys norėsime apsigauti. Visų mūsų gailėsčiui, tai universali taisyklė, veikia be išimčių ir plinta net tarp pačių protingiausių žmonių.

Virtualioje fondų rinkoje vyksta štai kas:

Štai verslininkas užsidirbo vieną ar kelis milijonus dolerių. Jis ima galvoti, kur tuos milijonus investuoti: pavyzdžiui, pastatyti naują gamyklą. Tam reikia sugalvoti kokybišką produkciją, kuri turės paklausą, rasti žemės statyboms, pastatyti pačią gamyklą, pasamdyti personalą, jį apmokyti, nupirkti žaliavų, pagaminti produkciją, ją išreklamuoti, parduoti ir t.t. Tai didelės asmeninio darbo, laiko, nervų sąnaudos, o rezultatas- tik keli pelno procentai nuo įdėtų pinigų. Be to, darbą ir jėgas reikia įdėti pastoviai, kiekvieną dieną, kiekvieną mėnesį, kasmet. Bet štai čia atsiranda alternatyva- „saldžioji“ fondų rinka. Nieko daryti nereikia. Reikia tik užmokėti pinigais ir nupirkto akcijų paketo vertė kasmet auga, o tiksliau, tau „pripieš“ kasmet 10-15 procentų prie pirminės kainos. Jokio ypatingo „galvos“ skausmo, jokių ypatingų išlaidų, jėgų, energijos ir proto.

Viskas paprasta ir aišku, kaip nemokamas sūris visiems žinomame techniniame įrenginyje. Na kaip gi čia neapsigausi ir nepradėsi tikėti visokiais ekonominiiais „guru“, aiškinančiais, kad pagrindas- ne įmonės pelningumas, o jos kurso vertės augimas.

Tikrai, tiems, kas fondų rinką pavertė virtualia, tai iš tiesų svarbiausia. Juk fondų rinka, pagrįsta akcijų įvertinimu, remdamasi tikroju įmonės pelningumu, gali dolerį „utilizuoti“, „surišti“ dolerį dešimt kartų mažesniais apimtimis nei rinka, pagrįsta akcijų kurso vertės augimu. Virtualiosios fondų rinkos organizatoriams tai iš tiesų svarbu, nes kalba eina apie dešimtis trilijonų dolerių.

Beje, opcionai, fjučersai ir kitokios fondų nesąmonės- iš to paties spektaklio, kurio pavadinimas- „virtualioji fondų rinka“. Todėl, palengvinant sau gyvenimą, buvo netgi nekvailiems verslininkams naudinga apgaudinėti save ir tikėti fondų rinka. Iš tikrųjų, realiai sunkiu darbu uždirbti pinigai tokioje rinkoje pavirsdavo į virtualius.

Tiems gi, kurie sugalvojo šitą fondų rinkos galvosūkį, be dolerių „išviliojimo“ užduoties, rinka sprendė ir kitas fantastiškai naudingas užduotis, sudarė milžiniškas uždarbio galimybes. Todėl, jeigu tu kontroliuoji pagrindinius šitos rinkos momentus, turi nemažas lėšas (jeigu jūs

spausdinate dolerius, tai su pinigais sunkumų tikrai neturite- visada galima sau duoti bet kokio dydžio kreditą neribotam laikui), pats organizuoji naujienas, į kurias rinka sureaguos ir pats nustatai laiką ir šitų naujienų pateikimo būdą, tai tu uždirbi fantastiškus pinigus. Be to, tau šitie pinigai , skirtingai nuo tų žiopių, irgi bandančių lošti biržoje, bus visai ne virtualūs, ir realaus pelno tu turėsi ne 10-15 virtualių procentų, o realių 40, 50, 60, ... 100 procentų. Ir taip metai po metų.

Svarbiausia- tai, kad tu tiksliai žinai, kada tu tą rinką sugriausi, bet prieš tai iš jos išimsi visus savo pinigus. O kol kas tu metai po metų supirkinėsi tikrai pelningų įmonių kontrolinius paketus, kad, kai viskas žlugs, tavo rankose liktų labai didelė realių aktyvų dalis. Kitiems likusiems fondų rinkos lošėjams ją belieka lyginti su rusiška rulete, tik daug žiauresniu variantu: kada iš šešių revolverio būgno lizdelių kulkomis būna užimti penki. Tai irgi žaidimas, ir jame netgi bus laimėjusių žiopių, bet jų bus labai mažai, nes žaidimo rezultatus iš anksto nulems to žaidimo pradinės sąlygos. .Realiai fondų rinka aprūpinta pinigais tik 1-2 procentais. T.y. tik 1-2 procentus pinigų investuotojai galės išimti be nuostolių, nes šita rinka virtuali, ir nuo jos sukūrimo momento nebuvo numatyta, kad investuotojai galės masiškai iš jos išėiti ir išsinešti nors jau tai, ką jie realiai susimokėjo ateidami. Tai lyg bankas, iš kurio indėlininkai nusprendė atsiimti pinigus. Toks bankas iškart atsiduria ant bankroto ribos. Bet normalus bankas turi turėti aktyvus, kurie viršija jo įsipareigojimus, ir kada bankui nebeužtenka grynujų pinigų klientams gražinti, tai trūkstamą sumą bankas turi atiduoti realizavęs aktyvus, kad įvykdytų klientams duotus įsipareigojimus. Bet kuriuo atveju bankas klientui gražina nors 80-90 procentų pinigų. O fondų rinkoje nieko panašaus nėra, čia niekas niekam neskolingas, atiduoti nieko nesiruošia ir niekada nieko neatiduos.

Fondų rinkos dugnas- reali akcijų vertė, kuri nustatoma realiu įmonės pelningumu. Ši vertė dešimčia kartų mažesnė už virtualios rinkos akcijų vertę.

Todėl, kai kalbama , kad JAV skirs 700 mlrd. dolerių fondų rinkai gelbėti, o ekspertai samprotauja, kad tiek turėtų pakakti- mane tai priverčia nusišypsoti.

Kad išgelbėtume virtualiąją fondų rinką, reiktų atspausdinti 100 trln. dolerių, tiek, kokia fondų rinkos vertė. Bet jeigu tiek išspausdinsi, tai dolerio vertė kris apie 10 kartų. Todėl gelbėti tokios fondų rinkos, kokia ji buvo paskutiniaisiais dešimtmečiais, niekas nesiruošia. Tai paprasčiausia fiziškai neįmanoma.

Ji jau suvaidino savo vaidmenį, atliko jai iškeltas užduotis, ir daugiau nebereikalinga savo kūrėjams.

Žinoma, šios rinkos kūrėjai žmonės labai protingi, ir iki tam tikro laiko stengsis parodyti, kad kova dėl jos išlikimo tęsiasi, ir rinka kartais, gal būt keletui dienų, atsigaus (tarp kitko, ir šitai gali leisti rinkos kūrėjams uždirbti, nes būtent jie apsprendžia kilimo laiką ir mastus). Taip kad šitame lošime laimėtojų iš šalies būti negali.

III.Dalis. Dabar apie aukštą naftos kainą

Tarp kitko, ar jūs niekada nesusimąstėte, ką jums iš tiesų sako iš televizorių ekranų „protingi“ ekspertai ir ne mažiau „protingi“ analitikai apie akcijų kurso ar naftos kotiruočių kritimo ar kilimo

priežastis?

Pavyzdžiui, kažkas protingu veidu per žinių arba per kokią nors kitą vakarų kanalo laidą jums sako, kad naftos kaina išaugo 10 dolerių už barelį, nes buvo gauta informacija, kad naftos atsargų JAV naftos saugyklose yra 1 mln. barelių mažiau, negu buvo tikėtasi. Kas ir kokiais mastais „tikėjosi“? Ir kodėl šito tikėjimosi lygis turi būti atskaitos tašku paskelbtų atsargų įvertinimui? Į tai niekas net nebando atsakyti, bet tai kitas klausimas iš to paties spektaklio. Iš pradžių apie tą patį 1 mln. barelių. Brent markės naftai tai apie 131 tūkst. tonų. Tai tiek naftos, kiek jos JAV sunaudoja per 1 valandą. 2005 metais JAV per parą sunaudodavo apie 21 mln. barelių naftos. Dabar- apie 24 mln. barelių. 1 mln. barelių lygus 1/8760 daliai JAV metinio naftos suvartojimo, arba apie 0,012% metinio vartojimo. Pinigais tas milijonas kainuoja 100 mln. dolerių (esant 100 dolerių už barelį kainai). Be to, šitie 100 mln. dolerių niekur nedingo, jie neprarasti, neišnyko. Jų paprasčiausiai nespėjo privežti iki saugyklų. Ir ne faktas, kad jos nespėjo privežti, ir naftos tikrai dar nėra saugyklose. Yra informacijos naujiena rinkai. Šita „šokiruojanti naujiena“ išprovokuoja per metus išgaunamos naftos kainos augimą 228 mlrd. dolerių . Patys galite įvertinti „ekspertų“ protinius sugebėjimus, aiškinančių jums, kodėl naftos kaina išaugo 10 dolerių už barelį. Tai liečia 99% bet kokių iš finansų rinkos ekspertų gaunamų naujienų. O dabar patys primeskite, kas ir kiek uždirbo, paskelbęs šitą naujieną. Dabar apie aukštą naftos kainą. Per paskutiniuosius 8-10 metų vienintelė aukštų naftos kainų priežastis buvo tik tai, kad aukštos kainos šiuo laikotarpiu sprendė tas užduotis, kaip ir fondų rinka- surišti dolerių masę, tik skirtingai nei fondų rinka, realioje prekyboje.

Nafta- idealus pasirinkimas didelio pinigų kiekio surišimui. Galima suklysti pasirenkant objektą ir didinant prekės kainą, kurią dėl brangumo pirkėjai gali atsisakyti pirkti. Nafta- praktiškai vienintelė prekė, kurios niekas ir niekada dėl brangumo neatsisakys pirkti. Netgi eilinio piliečio, važinėjančio nuosavu automobiliu, praktiškai neįmanoma vėl įsodinti į tramvajų ar metro. Geriau jis bus pusalkanis, bet už sutaupytus pinigus nusipirks benzino ir toliau naudosis automobiliu. Beje, 69% naftos perdirbama į benzina ar dyzelinį kurą. Nafta surišami ne tik didelių kompanijų, bet ir paprastų piliečių pinigai, nes per paskutiniuosius 10 metų ir paprasti piliečiai turėjo savo rankose daug pinigų, kurie ėmė kelti grėsmę doleriui- pagrindinei FRS savininkų prekei. Be tiesioginio kelių trilijonų dolerių surišimo, aukštos naftos kainos yra ir kitų vartojimo prekių kainos kilimo garantija, nes į visas kainas įeina ir transporto, ir energijos sudedamoji dalis. Toks papildomas kainų augimas kasmet sudarė sąlygas surišti dar keletą trilijonų dolerių. Taigi vienintele aukštų naftos kainų priežastimi paskutiniais dešimtmečiais buvo tiesioginis JAV suinteresuotumas, tiksliau, tų, kurie spausdino dolerius. Reikėjo keletui metų pratempti piramidės griūties pradžią ir gerai pasiruošti pasaulinės ekonomikos „kontroliuojamai griūčiai“. O kad galima būtų labai aukštai iškelti kainas ir visam tam reikalui pateikti įtikinamą paaiškinimą, ir buvo organizuotas karas Irake, būk tai kad gauti „pigią naftą“. Amerikiečiai ten atėjo visai ne kontroliuoti jo naftos, o tam, kad Irako nafta dar keletą metų nepakliūtų į rinką. Tokiu būdu regiono nestabilumas pasitarnavo pasaulinių naftos kainų augimui.

Keliaujam toliau.

2008 metų pavasarį ir vasarą buvo labai juokinga stebėti pranešimus, kad speciali JAV komisija ieško biržos spekuliantų, kurie kalti dėl per daug aukštų naftos kainų, dėl ko kenčia visa JAV ekonomika. O beje, spekuliantų taip ir nerado.

Nereikia smerkti JAV FRS savininkų. Paprasčiausiai, tai labai protingi žmonės, sukūrę sau dideles, tiesiog fantastiškas galimybes (ir finansines, ir politines, ir karines), kad įtakotų mūsų pasaulį. Jie neprivalo rūpintis visa žmonija. Jie po tokio įsipareigojimo nepasirašė ir jokių įsipareigojimų prieš nieką neturi. Jie tik daro savo verslą ir kuria sau mechanizmą, kuris padėtų

jų verslui klestėti. Šio straipsnio tikslas ne kažką smerkti, o parodyti pasaulį tokį, koks jis yra, ir padėti išsaugoti pinigų tiems, kas savo sunkiu darbu uždirbo ir sutaupė palyginti nedideles šiandieniniais mastais sumas: nuo 100 tūkstančių iki 1-2 milijonų dolerių. Po pagalve išsaugotų pinigų nepavyks. Bet apie tai kiek vėliau. O dabar tęskime.

IV.Dalis.Beje, ar žinote, kaip nustatomos taip vadinamos aukso „biržų“ kainos?

Jūs galvojate, kad vyksta prekyba aukso biržoje, o siūlomos kainos ir paklausos kainos santykis ir yra biržos kaina? Klystate. Aukso kainą nustato labai protingi ir gerbiami žmonės (rašau tai nieko nepašiepdamas, visiškai rimtai, nes žmonės, sukūrę šitą mechanizmą, be abejonių, labai protingi ir įtakingi).

Aukso kainą nustato Rotšildų šeimos nariai, kurie susirenka savo Londono rezidencijoje ir biržos paraiškų pagrindu, kurių „kilmę“ žino tik jie patys, nusprendžia, kiek turi kainuoti auksas. Beje, mes būtent jiems prieš 6-7 metus mintyse dėkojome, kai jie patyliukais nuleido aukso kainą iki 250 dolerių už trojos unciją. Paskui, lyg mostelėjęs burtų lazdele, pasipylė straipsnių gausybė apie tai, kad auksas nebeatlieka brangenybės funkcijos, kad centriniams bankams reikia juo atsikratyti. O to pasekmė- Šveicarijos ir Anglijos Centriniai bankai pardavė investuotojams po pusę savo aukso atsargų, jei neklystu- apie 2500 tonų (pabandykite atspėti, kas jas nupirko). Bet, atrodo, reikalai neapsiribojo tik Anglijos ir Šveicarijos centriniams bankams. Aš tada nelabai galėjau sekti padėti, nes neturėjau interneto, o laikraščiai ir žurnalai apie tai rašė labai mažai. Paskui, per trejus metus, aukso kaina išaugo daugiau negu 1000 dolerių už unciją.

Dabar ji svyruoja apie 750-800 dolerių, bet nesijaudinkite, kai reikės, ji greitai išaugs ir iki 2-jų, ir iki 3-jų tūkstančių dolerių už unciją. Greičiau ne dolerių, o kokių tai kitų pinigų, kurie pakeis dolerį.

Kiekvienas gali įsivaizduoti, kaip pasikeistų jo asmeninė gerovė, jei jis turėtų teisę nustatinėti aukso kainas visam pasauliui. Ar gi reikėtų jam užsiiminėti verslu, ir ar tas verslas būtų vertas visų kitų verslų kartu sudėjus?

V.Dalis.Dabar vyksta „kontroliuojama griūtis“

Dabar reikia pakalbėti apie tai, kas vyksta pasaulyje, ir kas laukia ateityje. Dabar vyksta „kontroliuojama griūtis“. Reikia suprasti, kad virtualios fondų rinkos kūrėjams nieko baisaus nevyksta. Viskas einasi pagal planą. Šis „kontroliuojamos griūtis“ etapas irgi turi atnešti didelius pelnus ir sustiprinti FRS savininkų pozicijas visame pasaulyje. Griūtis etapas neišvengiamas, nes niekas neatšaukė fizikos dėsnų, ir bet kuri finansinė piramidė būtinai turi sugriūti. Tik egiptiečių piramidės gali stovėti amžius, o finansinės piramidės būtinai sugriūva. Ji būtų sugriuvusi kiek vėliau, gal pati po kokių 2-3 metų, bet tada procesas jau būtų nebekontroliuojamas ir galėtų pakenkti pačių jos kūrėjų interesams. O kontroliuojamai griūčiai buvo ruošiamasi daugelį metų. Visas sudėtingumas tame, kad šiame etape bus būtina kuo pigiau supirkti svarbiausias ir pelningiausias įmones, o tam bus būtina griežtai kontroliuoti visas finansines sroves ir turėti galimybę atkirsti tas, kurios kels grėsmę įmonių supirkimui (

pavyzdžiui, kurios gali padėti iki krizės pabaigos išgyventi toms įmonėms, kurios domina supirkėjus).

Ar buvo toks pasiruošimas? Ar galim pamatyti jo pėdsakus? Buvo. 90-ųjų metų viduryje ir antroje pusėje praktiškai išnyko bankų paslaptis.

Oficiali kovos už bankų paslapčių panaikinimą priežastis buvo būtina kova su mokesčių nemokėjimu. Kilus grėsmei, kad Šveicarijos ir kitų šalių bankams, kur buvo deklaruojama bankų paslaptis, bus uždarytos JAV, Kanados ir kitų šalių bankų rinkos, praktiškai visos valstybės atsisakė bankų paslapties.

Bet tik paprasčiausiai žinoti, kad kažkokie pinigai kažkur keliauja ir iš kažkur parkeliauja nepakanka. Reikia, esant būtinumui, rasti galimybę aktyviai paveikti situaciją. Sekantis žingsnis buvo žengtas 2001 metų rugsėjo 11 dieną. Tais metais sekę įvykiai sprendė visą eilę uždavinių, bet dabar mes išskirsime tik vieną, nes jis mus domina pagal šio straipsnio temą. Kaip šių įvykių rezultatas, buvo priimti kovos su terorizmo finansavimu įstatymai. Bendrai, visai nesunku suprasti, kad teroristai beveik visada finansuojami ne per bankus, o teraktų organizavimui reikalingos tiesiog juokingos sumos- paprastai iki kelių dešimčių tūkstančių dolerių.

Iš tikrųjų, pagrindinė šitų įstatymų priėmimo priežastimi buvo bet kokios pinigų sumos blokavimo be teismų nutarčių bet kokiam laikotarpiui (nors ir 20 metų) mechanizmo sukūrimas, jei tik kiltų įtarimas, kad ji skiriama teroristams. Teisminė procedūra šiuo atveju nepatogi- tai ilgai užtrunka, reikia pateikti įrodymus, kad tai tikrai teroristų pinigai, be to, ir sunku kontroliuoti milžinišką teismų masę visame pasaulyje. Taigi taip buvo gautas realus instrumentas, esant būtinybei, paveikti situaciją, artėjant „kontroliuojamai griūčiai“.

Nurodysiu ir kitus pasiruošimo elementus (Rusijos pavyzdžiu):

Tam reikia suprasti štai ką: ar atkreipėte dėmesį į tai, kur Rusija visus šiuos metus laikė 90% už aukštomis kainomis parduotą naftą gautų pinigų? Kur buvo laikomi Rusijos rezervų fondo pinigai? Teisingai- JAV. Tie pinigai atsirado Rusijoje dėl JAV FRS savininkų asmenyje veiksmų, ir, po teisybei, Rusija apskritai neturėjo teisės jais naudotis. Akivaizdu, kad svarbiausia čia buvo ne tai, kad visi žinojo kaip elgtis „teisingai“, o tai, kad Rusijos vadovybė turėjo ir turi tik vieną galimybę- nesiginčydamas daryti tai, ko nori FRS savininkai. Kodėl yra taip- atskira tema.

Ar prisimenate, kaip Rusijos politikai ir „ekspertai“ keletą metų iš eilės tvirtino, kad iškart leisti Rusijos reikmėms už naftą gautų pinigų negalima, nes tai iššauks „siaubingą“ infliaciją? Reikia keletą metų pagalvoti, kaip juos leisti, numatyti prezidentines programas, prioritetus, ir tik paskui labai atsargiai galima pradėti imti pinigus iš JAV ir leisti.

Kodėl JAV galėjo dešimtmečiais leisti trilijonus nepadengtų dolerių savo reikmėms, ir tai niekada nesukėlė „siaubingos“ infliacijos- to „ekspertai“ mums neaiškino.

Žinoma, iš kur „ekspertams“ galėjo ateiti į galvas, kad jeigu tų pinigų nepravalgysi, o juos leisi fabrikų ir gamyklų, kurios gamins prekes, statyboms, t.y. pripildys rinką prekėmis, tai jokios papildomos infliacijos Rusijoje ir nebus. Per daug jau sunkus uždavinys „ekspertams“ tai suprasti. Paprasčiau yra kalbėti, kas liepta: apie „siaubingos“ infliacijos grėsmes, kurios kyla Rusijos ekonomiką „pripumpavus“ pinigais. Reikėjo vykdyti užduotį, kurios realios prasmės „ekspertai“ nesuprato- pagrįsti, kodėl Rusija laiko JAV visus už naftą uždirbtus pinigus.

Kai pernai Rusija ėmė prezidento programoms leisti pinigus, aš pasakiau savo draugams: „Viskas, vaikinai, laukti teks nebeilgai: Rusijai jau leido naudotis pinigais“.

Na o kai šių metų rugpjūčio mėnesį ėmė kristi naftos kainos, tapo aišku, kad aukštų kainų palaikymo užduotis jau atlikta, ir dabar prasidės pagrindiniai įvykiai virtualioje akcijų rinkoje.

Tęskime apie tai, kaip Rusijoje vyko pasiruošimas kontroliuojamai griūčiai. Artėjant sėkmingam svarbių aktyvų supirkimui buvo svarbu, kad stambios ir įdomios įmonės rinkos griūties momentui

nebūtų sukaupę ženklų pinigų atsargų, kurios joms būtų leidę išsilaikyti nepaskendus tą laiką, per kurį turėjo pasibaigti „kontroliuojama griūtis“.

Galimas tokių paslėptų rezervų sukūrimo mechanizmas įmonėms- per mokesčių nemokėjimą, per išgryninimą.

Kaip prisimenate, nuo 2000 metų, o ypač nuo 2003 metų, Rusijoje prasidėjo „negailestingas“ karas prieš oligarchus, nemokančius mokesčių. Prigąsdino juos taip, kad kai kurie Rusijos oligarchai davė griežtus nurodymus savo finansininkams mokėti visus mokesčius, mokėti net tais atvejais, kai buhalterinė situacija leidžia dvejopai traktuoti, ar reikia mokėti konkrečiu atveju. Tas viršpelnis, kuris galėjo susidaryti naftos kompanijose dėl aukštų naftos kainų, buvo paimamas akcizų ir kitų mokesčių pavidalu. Kompanijoms palikdavo ne daugiau 20% įplaukų, kad būtų galima toliau išgavinėti naftą ir vos vos riebėti. Todėl vykdyti griežčiausią mokesčių mokėjimo kontrolę buvo labai svarbus uždavinys. Būtina buvo juos surinkti kaip galima pilniau. O kur gi keliavo surinkti mokesčiai (išskyrus biudžeto išlaidų finansavimą)? Teisingai- į JAV įvairių rezervų ir kitokių fondų pavidalu. Ten pat įvairiomis formomis keliavo ir milžiniškas kasmetinis biudžeto proficitas. Paskutiniuosius trejus metus Rusijoje irgi vyko žiaurus karas su lėšų gryninimu. Tuo buvo nušaudomi du strateginiai zuikiai. Pirmas- niekas nesukaups per daug didelių grynųjų atsargų, kurie užtikrintų, kad verslas per krizę „nemirs“. O antras- tie 11-12% , kuriuos kainavo išgryninimas, tas milžiniškas sumas uždirbo tie, kurie ir turėjo teisę uždirbti. Iš vienos pusės, galima tvirtinti, kad kova dėl mokesčių- tai būtent tai, ką daro visos civilizuotos valstybės, ir tai nėra „kontroliuojamos griūties“ paruošimo elementas. Taip tai taip, bet reikia atkreipti dėmesį, kad Rusijos sąlygomis, kada šio dešimtmečio pradžioje pirmą kartą nuo 1991 metų ėmė pildytis biudžetas, šis karas praktiškai prasidėjo vienu metu su naftos kainų augimo pradžia. Dėmesį reikia atkreipti ir į šio karo formas: išrinktąją parodomąją auką (Chodorkovskis), jo ryšį su šio pasaulio galingaisiais ir pagrindinį karo objektą- oligarchų kompanijas. Taip pat verta pažiūrėti, kur nukeliavo pinigai, gauti per kovą (JAV fondų rinka, JAV bankų ipotekų popieriai ir t.t.). Visa tai leidžia daryti tokias išvadas, kokias padarėme.

VI.Dalis.Paskui pasaulyje išaušo ilgai laukta diena- prasidėjo krizė

Kaip buvo padaryta skylė Vakarų ir Rusijos bankų likvidume, pasakoti nėra prasmės, visi tai ir taip žino.

Stebuklingai lazdelei mostelėjus (lazdelė, patys žinote, kieno rankose) nustojo pirkti metalų produkciją, krito naftos kainos, staigiai- kelis kartus- nukrito kompanijų kapitalizavimas, bankai pradėjo atšaukinėti kreditus, pasibaigė ipotekų ir praktiškai bet koks kreditavimas. Oligarchai ėmė suprasti, kad jie jau ne visai oligarchai.

Dabar truputėlį apie tai, kaip Rusijoje derinasi patriotinė retorika ir patriotiniai procesai su besąlyginiu Rusijos vadovybės paklusimu „skrydžių valdymo centro“ taisyklių ir nurodymų laikymosi klausimais. Čia jau teks pripažinti, kad , mūsų gailėsčiui, jokie liaudies ir Rusijos vadovybės nuopelno patriotinių paskutiniųjų metų procesų vystimuisi nėra. Man, žinoma, kaip žmogui, malonu, kad visa tai rado savo vietą, bet čia mes matome tik paprasčiausią vieno iš pasiruošimo naujai pokrizinio pasaulio konfigūracijai plano elementų . Vieno iš daugiapolio

pasaulio naujo polio sukūrimo planą. Vyksta Rusijos liaudies sutelkimas, o dėl istorinių ir nacionalinių Rusijos liaudies ypatybių šis sutelkimas geriausiai ir efektyviausiai pavyksta patriotiškumo pagrindu. Todėl kad likę variantai Rusijoje nepraeina. Todėl paskutiniaisiais metais labai gerai ir efektingai parodomas Vakarų dvideidiškumas, jo dvigubi standartai ir t.t. Čia daug kalbėti nereikia, visi ir taip žino, kaip efektingai gyventojams pateikiama reali informacija apie tai, kas iš tiesų moraline prasme yra Vakarai.

Kitos liaudies dalies sutelkimas- Rusijos biurokratų ir oligarchų- vyksta pagal kitą scenarijų. Amerika staiga nei iš šio, nei iš to ima daryti kvailas, strategiškai jai žalingas klaidas: suima Amerikos interesams ištikimai dirbančius Rusijos valdininkus ir oligarchus. Kai kuriems iš jų uždraudžiama įvažiuoti į JAV, Prancūziją ir t.t.

To pasekmė- labai pasikeičia Rusijos biurokratų pasaulėžiūra. Iki tol jie manė, kad sąžiningas tarnavimas JAV interesams, šalies apvaginėjimas, ekonomikos griovimas bus pagal nuopelnus įvertinti už okeano, kad jiems (biurokratams) JAV- tai tikroji pirmoji tėvynė, kad baigę savo misiją jie išvažiuos į Vakarus ir ramiai naudosis sau privogtomis gėrybėmis. Tuo labiau, kad daugelio šeimos ir taip jau buvo išsiūstos į Ameriką. O čia staiga viskas jų gyvenime apsiverčia. Pasirodo, kad Amerika juos išmeta kaip panaudotus guminius gaminius, skirtus nenorimam nėštumui išvengti. Amerikiečiai paprasčiausiai neturėjo teisės daryti to Rusijos biurokratų atžvilgiu, net jei tie būtų pavogę dalį Fort-Nokse saugomų Amerikos aukso atsargų. Niekas geriau ir efektyviau, negu ši biurokratų karta, Rusijos negriovė. Joks karas negali lygintis su jų veiklos rezultatais. O čia staiga nei iš šio, nei iš to JAV smogė savo penktajai kolonai Rusijoje. Kaip gi tokiam fone atrodo Rusijos vadovybės elgesys? Idealiai, žiūrint iš išgąsdintų ir išmuštų iš vėžių biurokratų ir oligarchų pozicijų. Rusija niekam ir nieko neišduoda. Veikia kazokų lozungas: „Nuo Dono nieko neišduodam!“ Iš Ukrainos į Rusiją bėga buvęs užsienio reikalų ministras Belokonis ir buvęs Ukrainos prezidento reikalų patikėtinis Bakojus. Juščenka taškosi seilėmis, reikalaujamas, kad juos išduotų, bet Rusija niekam jų neišduoda, ir net Amerika nieko čia negali padaryti. Tokių pavyzdžių dešimtys.

Visa tai ženklų signalai biurokratams. JAV savus išduoda, o Rusija savų neišduoda.

Visiems iškart tapo aišku, kad svarbiausia- laikytis žaidimo taisyklių: vogti mažesniais mastais, negu anksčiau, ir kai ką padaryti valstybės labui- ir viskas, tu saugus, tu- savas. Kai valstybė pradeda negailestingai kovoti su oligarchais dėl mokesčių nemokėjimo, bet greta viso to ramiausiai sau paskiria į valdžią gubernatorius, kurie visada vogė ir tebevagia gavę pareigas- tai ne atsitiktinumas. Tai operacijos biurokratų- oligarchų bendruomenei sutelkti sudėtinė dalis. Biurokratai jaučiasi apsaugoti ir saugūs būtent šioje valstybėje, ir visa jų masė nustoja dirbti kitoms valstybėms. Tas pats ir su oligarchais. Valstybė, savo ruožtu, pradeda globoti ir ginti savo verslininkų interesus pasaulio rinkose, padeda vykdyti Rusijos verslo ekspansiją į Europą, JAV ir kitus regionus.

Apie tai galima kalbėti daug, pateikti daug pavyzdžių, kurie patvirtintų, kad Rusiją norima padaryti vienu iš pakankamai stiprių naujos pasaulio konfigūracijos polių, kuris bus sukurtas per artimiausius vieną-du metus.

Bet iki to laiko dar įvyks eilė svarbių įvykių, ir tokių, kurie labai rimtai palies mus visus.

Dabar, kaip mes jau minėjome, pilnu tempu vyksta procesas, kurį sąlyginai galima pavadinti „kontroliuojamąja griūtimi“.

Žlugo fondų rinka, iškilo daugybė problemų su metalurgijos, automobilių, statybų, chemijos ir kitų kompanijų produkcijos realizavimu. Nėra reikalo vardinti visas šias problemas, kurios iškilotokiais pranešimais mirga naujienų eilutės.

Bet čia galima pastebėti įdomias savybes: fondų rinkos žlugo akimirksniu (per 1-2 dienas) ir

iškart tokiomis apimtimis, kad padarytų rimtas, praktiškai mirtinas skylės įmonių ir bankų likvidume.

Bankai buvo pirmuoju taikiniu. Pavyzdžiui, Rusijos bankai, palengvindami sau gyvenimą, nelabai mėgo kredituoti realų gamybos sektorių, jiems buvo daug įdomiau be jokio galvos skausmo lošti fondų rinkoje su laikinai laisvais klientų pinigais. Paskutiniaisiais metais virtualioji Rusijos fondų rinka augo „užtikrintai“ ir greitai. O čia vieną dieną krito trečdaliu. Išvertus į paprastą kalbą- bankai prarado trečdalį klientų pinigų, kuriais lošė rinkoje. Akcijas parduoti naujomis, žemesnėmis kainomis, reiškė pripažinti milžiniškus nuostolius ir atimti iš savęs viltį tikėti, kad čia tik atsitiktinis kritimas, ir po savaitės kainos vėl pakils ir viskas susitvarkys. Ir visi ėmė laukti kainų grįžimo. O jos kažkodėl po savaitės nukrito dar trečdaliu. Nuostolių apimtys tapo katastrofiškos (šiai dienai kainos Rusijos virtualiose fondų rinkose nukritę jau beveik 5 kartus).

Dėl viso šito bankuose susidarė didelės balansų skylės, bankai nebegali niekam duoti paskolų, nes nebėra pinigų. Vakarų bankai dėl problemų savo šalyse pradeda atšaukinėti Rusijos bankams ir kompanijoms išduotus kreditus, o tai dar labiau apsunkina padėtį.

Staigiai krinta stambiausių Rusijos bankų kapitalizavimas, pagrįstas kainų rodikliais virtualioje fondų rinkoje. Tai buvo dar viena priežastis, dėl kurios Vakarų bankai pradėjo automatiškai reikalauti atšaukti dalį paskolų, o reitingų agentūros pradėjo mažinti šių kompanijų reitingus. Nuo reitingo ir kapitalizavimo sumos priklauso ir paskolų apimtys. Žemėjant šiems rodikliams, seka beveik automatiškas dalies paskolų atšaukimas, ir dingsta galimybė kompanijai dar kur nors gauti naujų paskolų, kad išsilaikyti sunkmečiu.

Bendrai, bankams ir stambioms kompanijoms, kurios sėdę ant kreditų adatos, išmušė apokalipsės laikas. Dar reikia pridurti, kad šitame ekonominiame pasaulio makete, kuris buvo sukurtas per paskutinius dešimtmečius, be paskolų dirbti negalėjo nė viena stambi įmonė, nė vienas bankas. Tuo labiau, kad paskolų prieinamumas iš Vakarų buvo tiesiog sukrečiantis, o procentinės palūkanos- tiesiog saldumėlis verslui. Bet visas saldumas iškart dingsta, kai iš banko ar įmonės imama reikalauti išankstinio paskolos gražinimo. Be to, priežastys labai „objektyvios“, aprašytos paskolos sutartyje- „įmonės kapitalizavimo kritimas 10%“. Kaip žinome, kapitalizavimas nukrito pas visus. Rusijoje 5 ir daugiau kartų, o Vakaruose 30-50% ir daugiau. Tiesa, ar neprimena jums tai, kas vyksta, 1929 metų krizės pradžios- „Didžiosios depresijos“? Tada irgi paskolų gavimo sąlygose buvo įrašyta, kad kreditorius turi teisę pareikalauti iš paskolos gavėjo, kad tas kreditą gražintų per parą. Tokie reikalavimai nelauktai ir iškart buvo pateikti, ir skolininkams teko skubiai parduoti akcijas, kas išprovokavo staigų akcijų rinkos žlugimą.

Jeigu ši schema puikiai suveikė 30-aisiais metais, tai kodėl jos su kai kuriais pakeitimais nepanaudojus šiandien? Tai ir vyksta. Dabar kyla būtinybė išspręsti uždavinį, kaip pusvelčiui supirkti pačias įdomiausias ir pelningiausias įmones. Kaip tai padaryti? Ateiti pas savininką ir pasiūlyti jam kažkokią juokingą sumą pinigų už jo verslą? Greičiausiai jis kuo toliau pasiūs tokį lankytoją, net jei jam ir jo verslui bus labai blogai. Jis stengsis kaip nors pragyventi sunkius laikus, atsimušinės nuo teisminių kreditorių ieškinių, vilkins teismo procesus (realiai juos galima pratęsti iki 2-3 metų). Čia ne tas kelias, kuriuo gali tenkintis „skrydžių valdymo centras“ FRS asmenyje.

Nežiūrint į visą jų galią (intelektualiąją ir finansinę), jie neturi pakankamai išteklių, kad galėtų bylinėtis su tūkstančiais žmonių, ginančiais visomis tiesomis ir netiesomis savo verslą. Ir laiko faktorius čia vaidina labai svarbų vaidmenį. Visa operacija turi būti užbaigta per tam tikrą, nelabai ilgą, laiko tarpą, nes pabaigus supirkimus ateis kito, dar svarbesnio etapo eilė. Bet apie

ji vos vėliau.

VII.Dalis.Reikia, kad valstybė imtų gelbėti „skęstančius“ oligarchus, jų bankus, jų kompanijas

Tai kaip gi supirkti įmones ar net ištisas verslo šakas, kad ir kainos būtų priimtinos, ir supirkimo terminai būtų trumpi?

Labai paprastai: reikia, kad valstybė imtų gelbėti „skęstančius“ oligarchus, jų bankus, jų kompanijas. Valstybė pasiūlys paskolas strategiškai svarbių valstybei kompanijų „gelbėjimui“.

Pavyzdžiui, Rusijoje skiriama iki 4,5 milijardų dolerių vienai kompanijai.

Oligarchui teks sunkus pasirinkimas:

- arba kompanijos bankrotas prasidės jau dabar, kai niekas neduoda paskolų, negalima realizuoti produkcijos, o išlaidos kompanijos išlaikymui (gamyklų, aukštakrosnių ir t.t.) netgi sustabdžius gamybą milžiniškos, ir po 2-3 mėnesių paprasčiausiai visiškai „suvalgys“ kompaniją,
- arba pasinaudoti valstybės paskola ir pamėginti išsilaikyti, tuo labiau, kad visi „analitikai“ ir „ekspertai“ kalba, kad pavasarį prasidės pagerėjimas, viskas normalizuosis, ir oligarchas, jau ėmęs abejoti, ar jis tikrai oligarchas, vėl taps tikru oligarchu, kokiu buvo dar 2008 metų liepą. Tiesa, paskolos gavimo sąlygos žiaurokos ir panašios į atsisakymą nuo verslo trečiosios pusės naudai. Bet gi mes tikimės geresnio. Viskas praeis kaip blogas sapnas, ir vėl viskas bus kaip anksčiau: pigūs pinigai (kreditai), auganti virtualioji fondų rinka, pampstantis nuo dolerių pasaulis, produkcijos realizavimo kreivės kilimas. Be to, paskola imama iš brangiosios valstybės su jos draugiškai nusiteikusiais ir gerai pažįstamais parsiduodančiais biurokratais. Jei kas, jie padėtų už „otkatus“ atidėti kreditų atidavimą tokiam laikui, kokiam reikia, kad viskas pasaulyje grįžtų į normas. Va jeigu kreditus siūlytų griežtieji verslininkai, tai čia jau būtų ypač pavojinga. Faktiškai, kredito paėmimas tokiomis sąlygomis reikštų savanorišką atsisakymą nuo verslo duodančiųjų kreditų naudai. Bet kabliukas čia tame, kad visi, kam reikia, paims kreditus ir pasirašys po visomis žiauriomis kredito grąžinimo sąlygomis, štai tada su finansais taps iš tiesų blogai. Kai ateis laikas kreditus grąžinti, grąžinti jų realiai nebus kuo. Akcijų kainos dar labiau kris, naftos kainos- irgi kris iki 20 dolerių už barelį, produkcijos realizavimo rinkos bus nulinės. Taip įvyks globalusis nuosavybės perdalinimas, kuris ir yra vienas iš pagrindinių etapo, kuris sąlyginai vadinamas „kontroliuojamąja griūtimi“, tikslų. Žinoma, verslas pirmiausiai pereis į valstybės rankas (biurokratai nelauktai užims griežtą poziciją oligarchų atžvilgiu- kur gi dingsi prieš įsakymą nuo tų, kieno įsakymų negali įvykdyti- mirčiai tolygu), na o paskui verslas iš valstybės pereis tiems, kam reikia.

VIII.Dalis.Dabar apie „stiprų“ dolerį

Doleris bus „stiprus“ iki to laiko, kol oligarchams ir kitoms kompanijoms reikės grąžinti kreditus, nominuotus doleriais. „Stiprų“ dolerį grąžinti daug sudėtingiau, be to ji bus sunkiau supirkti reikiamais kiekiais už „lengvai devaluotus“ rublius ir „stipriai devaluotas“ grivnas. Rusijos ir Ukrainos situacija šia prasme tokia pati, kaip ir bet kurios kitos valstybės (pavyzdžiui,

rugpjūčio-spalio mėnesiais Meksikos pesas dolerio atžvilgiu nukrito daugiau negu 30%, euras-25% ir t.t.). Tai milžiniškas, tiesiog žudantis kritmas sąlygomis, kai daugelio įmonių rentabilumas sudaro 10-15% , ir nėra galimybės persikredituoti, kad pralauktum sunkius laikus. Tuo pačiu suteikiama papildoma garantija, kad iš valstybės paimtų kreditų oligarchai nesugebės gražinti. Be kita ko, doleris bus „stiprus“ iki to laiko, kol šiuo „stipriu“ doleriu nebus atsiskaityta su tais, iš kurių valstybė ne atims verslą, o jį nupirks. Tokių irgi atsiras. Tai liečia tuos, kurių verslas smulkesnis, bet irgi labai įdomus ir rentabilus. Kai verslininkams pasidarys visai blogai, ir jie atsidurs ant visiško verslo praradimo ribos, tai kai jiems pasiūlys neblogą sumelę, ir dar „stipriais“ doleriais, jie su džiaugsmu sutiks verslą parduoti.

Štai kada bus įgyvendinti šie du etapai, prasidės pats įdomiausias ir tikrai pavojingiausias etapas.

Dar kartą noriu atkreipti dėmesį, kad visa tai rašoma paprastiems žmonėms, turintiems visai nedideles santaupas, smulkiems ir vidutiniams verslininkams, sukaupusiems nuo 100000 iki 2000000 dolerių sąžiningu, arba ne visai sąžiningu ir, be jokios abejonės, atkakliu darbu. Globalūs dabar vykstantys procesai gali padaryti griaunančią įtaką jų darbo rezultatams. Kad to neatsitiktų, reikia suprasti, kas gi iš tikrųjų vyksta pasaulyje, ir kas įvyks toliau. Žinant realią padėtį, Jums bus lengviau laiku priimti teisingą sprendimą ir išsaugoti savo daugiamečio darbo rezultatus.

Vyksta globalusis nuosavybės perdalijimas, formuojasi nauja pasaulio konfigūracija su naujais jėgos centrais. Nors pagrindinis persikirstymo tikslas yra stambiausios kompanijos, bankai, įmonės, o ne smulkusis ir vidutinis verslas, bet smūgiai kirs visiems, ir jų reikia saugotis, suspėti nuo jų išsisukti ar nors kiek galima susilpninti. Kaip žiūrėti į šitą krizę? Sunku pasakyti vienareikšmiškai. Galvoju, kad nereikėtų piktdžiugiškai džiaugtis, kad daugelis oligarchų visam laikui išnyks iš „Forbes“ sąrašų. Tai normalu, paprasčiausiai stipresni ir protingesni plėšrūnai „suvalgys“ silpnesnius ir ne tokius protingus.

Beje, apie proto jėgą byloja vienas netiesioginis pavyzdys. „Forbes“ sąraše daug milijardierių iš Rusijos:

- Deripaska- 28 milijardai dolerių,
- Mardaševas- 24 milijardai dolerių,
- Abramovičius- 24 milijardai dolerių ir t.t.

Bet pasauliniame „Forbes“ sąraše nėra tokių bankininkų kaip Rokfeleris ir Rotšildas, pirmasis turi apie 800 milijonus dolerių, o antrasis apie 750 milijonų dolerių. Net iki milijardo netraukia. Nors, mano sumetimais, kiekvienas iš jų realiai „sveria“ po 9-10 trilijonų dolerių. Taip gerai save pateikti – geriausias jų intelekto rodiklis. Jie lyg netraukia iki milijardierių.

Štai ir palyginkite Rotšildo ir Rokfelerio intelektus iš vienos pusės su Rusijos oligarchų iš kitos. Čia apie tai, kad Rusų oligarchų intelektas daug aukštesnis už daugelio žmonių. Bet, pasirodo, yra žmonių, kurie daug kartų protingesni už juos, kas matoma pagal pasauliame vykstančią pasaulinę krizę.

Tęskim pasakojimą apie tai, kas bus, kai baigsis nuosavybės perdalijimas.

Toliau bus neišvengiamybė- seks dolerio defoltas. Tai neišvengiama bet kuriuo įvykių vystymosi variantu, nes FRS dolerio perprodukcija yra labai protinga, gigantiška apimtimis ir užmojais, bet vis dėlto tik piramidė. Ši piramidė jau atitarnavo savo, atnešė savo kūrėjams ir statybos organizatoriams pasakiškus pelnus, ir, iš vienos pusės, jos išsaugoti neįmanoma, iš kitos- nėra prasmės. Reikia pereiti prie naujos pinigų uždirbimo schemos, prie naujų Bretonės- Vudo susitarimų.

Perėjimas prie naujos pasaulinės sistemos, neatsisakius pasaulinės valiutos- dolerio-

nejmanomas.

IX.Dalis.Defolto vykdymas per „didelį kraują“

Pasaulyje nėra tiek prekių ir realių aktyvų, kiek prispausdinta dolerių.

Nėra nė vieno įvykių eigos varianto, kurį įgyvendinus Amerika sugebėtų atsisakyti dolerio defolto. Todėl defoltas ir dolerio atsisakymas įvyks artimiausiais mėnesiais, kad ir ką bekalbėtų visokie „ekspertai“, „analitikai“ ir t.t.

Klausimas tik tame, kaip tai įvyks, nes tai labai rimtas įvykis, ir labai visiems pavojingas, tame tarpe ir dolerių piramidės organizatoriams. Juk daugelis, viską praradę, ims galvoti, o kas gi įvyko, kur dingo santaupos, kas dėl to kaltas? Pats stipriausias ėjimas šitai problemai išspręsti, pasirenkant saugiausią sau variantą, - tai defolto vykdymas per „didelį kraują“.

Galvoju, kad bus organizuotas grandiozinis pasaulinio masto „ypatingas įvykis“ (ČP), per kurį bus šimtai tūkstančių žuvusiųjų. Smūgis atiteks JAV arba Izraeliui. Mažiau tikėtinas smūgis Vakarų Europai. Gal būtų, tik priedo prie JAV ir Izraelio smūgio, bet ne atskirai. Smūgiu Vakarų Europai sunkiau naikinti dolerį. Smūgis bus smogtas, greičiausiai, panaudojant branduolinį ginklą, arba „purvinas“ bombas, nes reikalingi šimtai tūkstančių žuvusiųjų ir radiacinis didelių teritorijų užterštumas (analogas- 2001 metų rugsėjo 11, su trimis tūkstančiais žuvusiųjų netinka, per daug maži mastai defoltui).

Man atrodo, kad Rusija arba Ukraina smūgių taikiniams irgi netinka, nes jeigu net ir visa Rusija ir Ukraina ir dar kas nors priedo bus visiškai sunaikintos, su visais jų gyventojais, tai dolerio griūtis tas neiššauks. Amerikiečiai ir Europiečiai, išgirdę tokią naujieną (Rusijos ar Ukrainos sunaikinimas) krūptelės, sakys,- „koks siaubas“ ir ...ramiausiai nueis toliau sau gerti alaus.

Kas ir kaip smogs smūgį?

Galvoju, kad tam bus panaudotas Pakistano, kaip vienintelės musulmoniškos šalies, turinčios branduolinį ginklą, branduolinis ginklas. Būtent todėl buvo 2008 metų rugsėjo mėnesį nušalintas nuo pareigų stiprus prezidentas Mušarafas (beje, jį nušalino su aktyvia JAV pagalba), dar prieš tai buvo nužudyta Benazir Bhuto (ji irgi buvo stipri vadovė, ir branduolinis ginklas negalėjo išslysti iš jos kontrolės). Į valdžią buvo atvedintas Zardari- velionės B.Bhuto vyras. Tai pats tas kadras. Prieš metus rimtai gydėsi pas psichiatrus. Spalvinga asmenybė, kai Bhuto buvo Pakistano ministre pirmininke, jis sugebėjo du kartus įsivelti į tokius korupcijos skandalus, kad netgi jo žmona ministrė pirmininkė negalėjo jo išsukti, o vieną kartą jis net atsėdėjo kalėjime. Idealus šalies vadovas tam, kad branduolinis ginklas galėtų pakliūti teroristams, kad iraniečiai jį galėtų būti tai slapta „nusipirkti“ arba „pavogti“ ir panaudoti smūgiams į JAV ar Izraelį smogti. Primenu, kad Pakistano vadovu Zardari JAV padarė vos seniau negu prieš du mėnesius. O dabar JAV daro viską, kad sužadintų Pakistane rimčiausias antiamerikietiškas nuotaikas. Ką reiškia kassavaitiniai JAV karinių oro pajėgų smūgiai į Pakistano kaimus Afganistano pasienyje, tai aiškinant talibų persekiojimu. Kiekvieną kartą žūsta 20-40 žmonių, daugiausiai moterų ir vaikų. Paimkim kad ir neseniai atrastą 2008 metų liepos mėnesio slaptą Bušo nurodymą apie tai, kad JAV ginkluotosioms pajėgoms leidžiama kirsti Pakistano sieną ir smogti smūgius Pakistano teritorijoje, kovojant su talibų teroristais, neklausiant Pakistano valdžios pritarimo.

Visa tai tyčia nuteikia visus Pakistane prieš JAV ir, žinoma, pirmoje eilėje, Pakistano ginkluotąsias pajėgas, kurios ir turi branduolinį ginklą.

Žinoma, po smūgių į JAV (arba Izraelį) prasidės ištisas karas, su dar papildomais milijonais aukų. Reikės gi nubausti Amerikos užpuolikus. Kas užpuls konkrečiai- ar Iranas, kažkokiu būdu gavęs Pakistano branduolinį ginklą, ar pats Pakistanas, ar abi valstybės iškart, ar pavogęs bombą Bin Ladenas- ne tiek ir svarbu. Svarbu, kad vyks tokie įvykiai, po kurių bus visai nebesvarbus klausimas, ar buvo galima „išsaugoti“ dolerį. Mums atsakys, kad žinoma buvo galima, jei ne tie „prakeiktieji teroristai“ arba „prakeiktosios valstybės- atstumtosios“ ir t.t. Sakys- jūs gi matote- mes darėme viską: skyrėme 700 mlrd. JAV dolerių fondų rinkai palaikyti, ir rinkai netgi „reagavo“ į mūsų veiksmus (jau mėnuo kaip Dou-Džonso indeksas svyruoja tai ten, tai šen nuo 8100 iki 9600 punktų). Mes patikrinome 20 valstybių ir nusprendėme reformuoti PVF ir Pasaulinį Banką, labiau kontroliuoti pagrindinius krizės kaltininkus- per daug „gobšius“ bankininkus, ir dar daug ką padarėme, kad nutinkuotume ir iš naujo nudažytume pasaulinės finansų sistemos fasadą (pastato, iš tiesų kurio visai suirę pamatai ir suskilę visos kapitalinės sienos).Juk būtent nutinkavimas ir dažymas- tai du pagrindiniai tokių problemų sprendimo būdai .

Čia reikia suprasti viena- žmonija turi reikalą su genialia, neįtikėtina stipria žmonių grupe, sumodeliavusia tą pasaulio struktūrą, kurioje mes gyvenam. Bet tam, kad suprastume vienus ar kitus jų veiksmus, reikia aiškiai suvokti, kokios jų profesijos. Tik tai suteiks galimybę suprasti jų veiksmus ir prognozuoti įvykių eigą.

X.Dalis. „Dabar už dolerį duoda 27 rublius, o greitai duos į snukį“

Jie- buhalteriai savo išsilavinimu, pasaulėžiūra ir pašaukimu. Kartais manoma, kad žodis bankininkas tauresnis, negu žodis buhalteris. Bet taip nėra. Tikras buhalteris- profesionalas, o daugelis bankininkų taip vadovavo savo bankams, kad patupdė juos į balą. Todėl buhalteris- apibūdinimas stipresnis, negu bankininkas.

Buhalterio sampratų aparate labai silpnai išreikštos tokios buhalterijoje nereikšmingos sampratos kaip „humanizmas“, „gerumas“, „užuojauta“ ir kt. Svarbiausia- skaičiai, svarbiausia- pelnas, svarbiausia- sandėrių aritmetika. Situacijose, kada reikia paaukoti žmones, bet gauti didelį pelną, jiems nekyla didelių abejonių, kaip pasielgti. Vienintelis tikrai svarbus rezultatas jiems- tik pelnas. Čia didelė šitų žmonių jėga, bet čia ir jų strategijos silpnumas, pažeidžiama vieta. Paprasčiausiai, situacija tokia, kad šimtmečiais šitie jų veiklos principai jiems atneša milžiniškus pelnus ir tarnauja kaip jų jėga. Bet kada nors šitie principai suveiks kaip jų silpnoji vieta, ir arba juos pražudys, arba padarys nepataisomą žalą reikalui, kuriam jie pašventė savo gyvenimus.

Jų kombinacijas lydinčios išlaidos kartais sudaro dešimtis milijonų gyvenimų: Pirmasis pasaulinis karas- 20 mln., Antrasis Pasaulinis karas- 60 mln. gyvenimų.

Jūs paklauskite, kokios gi tos operacijos, kurios buvo vykdomos per Pirmąjį ir Antrąjį Pasaulinius karus? Kad teisingai atsakytume į šitą klausimą, reikia pasinaudoti universaliu principu: sau atsakyti į klausimą- kas iš to laimėjo, kam tai buvo naudinga? Pav., Antrąjį Pasaulinį karą

laimėjo Sovietų Sąjunga, bet naudą iš karo milžinišku atotrūkiu nuo kitų dalyvių gavo JAV. Pirmojo Pasaulinio karo variantu- tas pats.

Viskas teisingai- „smegenys“ vykdė ryžtingas savo galimybių auginti „kūną“ (JAV) didinimo operacijas. O viso to kaina- milijonai gyvenimų- ypatingos reikšmės neturėjo, netgi atvirkščiai- ji buvo būtina, nes tai buvo kitų valstybių, kurios turėjo būti nusilpnintos, piliečių gyvenimai. Labai norisi tikėti, kad dolerio griūčiai bus pasirinktas kitas kelias, t.y. ne per nekaltų kare žuvusių žmonių kraują.

Sugalvoti kitą kelią daug sudėtingiau, bet iš tiesų tai tik tu, kas galvoja, intelekto klausimas. Viskas įmanoma, viskas realu.

Variantai gali būti nuo paties bukiausio, gal JAV paprasčiausiai atsisako dolerio, skelbia defoltą, tai aiškindamos pasauline finansų krize, pasaulinės ekonomikos recesija- dėl to doleris nebegali būti pasauline valiuta. Čia „ekspertai“ ir „analitikai“ ir daugybė FRS savininkų kontroliuojamų masinių informacijos priemonių labai greitai paaiškins ir įteigs visam pasauliui, kad taip jau istoriškai susiklostė, kad doleris 90% buvo pasauline valiuta, ir tik 10%- JAV vidaus valiuta. O kadangi doleris nebegali vaidinti pasaulinės valiutos vaidmens (dėl labai objektyvių aplinkybių, dėl rimčiausios pasaulinės krizės, dėl kurios niekas nekaltas), tai jis nebegali ir toliau likti JAV vidaus valiuta. Dėl kilniausio apsaugojimo nuo sugriovimo svarbiausios iš pasaulio ekonomikų- JAV ekonomikos, tikslo (kad plūstelėję iš viso pasaulio doleriai nenušluotų nuo žemės paviršiaus JAV, be kurių pasaulyje pasidarys tuščia ir liūdna) –tik dėl šito aukščiausio ir humaniškiausio tikslo JAV priverstos atsisakyti dolerio ir šalies viduje įvesti „naująjį dolerį“.

O jeigu kokius tris mėnesius po šio sprendimo paskelbimo per masines informacijos priemones visam pasauliui skalausi smegenis, tai 99,9% žmonių tikrai pradės tikėti, kad tai tikrai buvo vienintelė ir pati „kilniausia“ iš visų galimų išeičių, iš situacijos, kilusios dėl objektyvios, stipriausios per visą pasaulio istoriją krizės.

Pasėdės, pagalvos pusvalandį ir sugalvos dar 2-3 jau ne tokius bukus išeities iš situacijos variantus. Nepradėsiu aš čia jų dėstyti, nes jau pavargau rašyti, nemėgstu rašyti, be to, laikas ir baigti.

Bet kuriuo atveju egzistuoja daug humaniškesnių iškeltų tikslų įgyvendinimo būdų (be nekaltų Izraelio, JAV, Irano ir kt. žmonių kraujo). O ir išlaidų prasme (tik atsiskaitymas su masinėmis informacijos priemonėmis) tai pigiau, negu karas. Bet tai priimtina tiems, kas priiminėja sprendimus, tik tuo atveju, jei po vienpoliarinio pasaulio likvidavimo kurdami daugiapoliarį pasaulį į jo schemą įdės kitokius negu dabar savo pelno gavimo, savo įtakos pasaulyje užtikrinimo principus, ir, žinoma, pasaulinės finansų sistemos sukūrimo principus. Kol kas man atrodo, kad jie ruošiasi atkurti viską taip, kaip buvo anksčiau: virtualiosios fondų rinkos, finansinių piramidžių statyba (tik ne iš vienos valiutos, o iš kelių), o toliau pagal sąrašą.

Nors yra ir kiti pasaulio, kuriame jie gali išsaugoti savo įtaką, modeliai, bet jie kažkodėl jų nemato, ar nenori matyti. Jeigu taip, tai praktiškai vienintelis tolimesnės įvykių eigos variantas- kraujas. Nes tik jis leidžia teigti, kad viskas buvo teisingai organizuota, ir tik prakeiktieji „teroristai“, „priešai“ ir t.t. viską sugadino ir neleido ištaisyti.

Kitais atvejais teks viską pavadinti savais vardais, o po to jau bus daug sunkiau pagrįsti, kodėl ir kam reikia statyti tokias pačias kaip anksčiau piramides.

Apskritai, dolerio griūtis, JAV dolerio atsisakymas ir jo pavertimas dulkėmis neišvengiami. Neišvengiamumą apsprendžia tai, kad šiandieninė finansų sistema pastatyta finansinės piramidės principu.

Ir ką Jums besakytų finansinės piramidės kūrėjų samdyti „ekspertai“, ji negali negriūti, ir šis laikas ateis. Tai kelių mėnesių klausimas. Būkite tikri, tai įvyks 100% nelaukta visiems, išskyrus

proceso vadovus. Iki paskutinio momento doleris bus stiprus, viskas klostysis neblogai.

Paskui, vieną dieną, viskas pavirs dulkėmis. Kaip sakė vienas protingas žmogus: „Dabar už dolerį duoda 27 rublius, o greitai duos į snukį“.

Vienu metu žlugs euras, rublis ir t.t. Nors šioms valiutoms defolto nebus, bet jos dėl milžiniškų pasaulio finansų sistemos skylių akimirksniu atpigs 10-15 kartų. Kai praktiškai pas nieką nebeliks pinigų, prasidės lėta naujos pasaulio ekonominės sistemos statyba.

Pagrindines pozicijas užims tie, kurie turės pačius pelningiausius aktyvus (realias įmones). Jie greičiausiai ir daugiausiai uždirbs pinigų. Kiti beviltiškai nuo jų atsiliks.

Lietuvos Nepriklausomybės Akto Signataras

Kęstutis Grinius